

Отишелъ Щурчо въ полето, пусналъ Гонка-Вихротонка, набралъ гжби и се върналъ у дома.

Гледатъ братята му, едната му ржка вързана.

— Какво ти е, Щурчо? — питатъ го тѣ.

— Гжби брахъ, о трънъ се одрахъ, — отговорилъ Щурчо, и се заврѣлъ до огнището.

Братята му почнали да разправятъ, какво било на царския празникъ, какъвъ непознатъ юнакъ пристигналъ и какъ грабналъ прѣстена отъ царската дщеря. Щурчо слушалъ-неслушалъ, дощѣло му се да види прѣстена, отвързалъ си ржката да погледне. Току-що повдигналъ прѣвръзката, и кжщата цѣла свѣтнала.

— Ей, Щурчо, недѣй си игра съ огъня, — викнали му братята. — Всичко ти е наредъ, та гледай и кжщата да запалишъ.

Минали се три четири дена, и отъ царя дошло извѣстие: цѣлиятъ народъ на гости да му иде, малко и голѣмо, богати и сиромаси. Който не отиде, главата ще му взематъ.

Нѣмало що да се прави. Отишли всички, отишалъ и старецътъ съ тримата си сина. Събрали се всички, насѣдали на голѣма трапеза, ядатъ, пиятъ и сладки приказки приказватъ. Най-послѣ се явила царската дщеря, сама да имъ поднесе медъ. Обиколила всички редъ по редъ, човѣкъ по човѣкъ, дошла и до Щурчо. Гледа — дрешките му бѣдни, а той цѣлъ прашенъ, лицето му само сажди и пепель; коситѣ му нечесани, едната ржка вързана.

— Защо ти е вързана ржката, момче? — попитала го царската дщеря.

— Одрасканъ съмъ, царице! — едвамъ продумалъ Щурчо.

— Развържи да видя, — заповѣдала царската дщеря.

Щурчо отвързалъ ржката си, а на прѣста свѣтналъ, като вечерница нейния прѣстенъ — та всички замижали отъ ослѣпителната свѣтлина.

— Царската дщеря го хванала за ржката, завела го прѣдъ баща си и казала:

— У този ми е било щастieto, татко.